

Mt 10, 37 Aki jobban szereti anyját.. Aki értem elveszíti életét...

Az evangélium egyértelmű radikális döntést kíván: az Úr nem alkuszik. Nem elégszik meg 50%-os kompromisszumokkal, nem éri be megosztott szeretettel, nem elégszik meg a második hellyel.

A szöveg világosan kihangsúlyozza, hogy „nagy tömeg követte Jézust az úton és Ő hozzájuk fordulva” mondta el feltételeit.

Adjunk fel tehát minden hiú reményt, hogy néhány „szó-trükk” segítségével kimagyarázhatjuk az Üdvözítő kemény követelményeit.

A Mester elindul utolsó jeruzsálemi útjára. Tudatában van annak, hogy ez a Golgotára vezet. Útja során sokan nyomába szegődnek. A kezdeti lelkesedés azonban hamarosan megcsappan. Hiszen a farizeusokkal való vitái egyre keményebbek. Az ellene szórt rágalmak egyre hangosabbak. A csodák egyre ritkábbak lesznek. Ebben a halálosan komoly hangulatban állítja válaszút elé követőit.

Felszólítja övéit: Isten ügyének semmit elébe ne helyezzenek. Se szülőket, se testvéreket, de még önmagukat se szeressék jobban az Istennél. Ezt az elhatározásukat akkor se adják fel, ha apjuknak vagy anyjuknak nem tetszik. Ezt a hűséget akkor se szegjék meg, ha saját testvéreik örültnék tartanak őket. Erről a szeretetről akkor se feledkezzenek meg, ha saját akaratuknak nem ízlik. Ezt jelenti a kifejezés: „Aki nem gyűlöli szüleit, vagy gyermekeit...”

Követőit döntés elé állítja: legyen a tanítványok élete hasonló az övéhez: merjék áldozatul odaadni másokért. Hűségük legyen hasonló az övéhez: tartsanak ki mindvégig az Atya akarata mellett. Szolgálatukban kövessék őt: ne azt várják, hogy őket szolgálják, hanem a szolgálatra ők álljanak készen.

Ezt jelenti a „kereszt felvétele”. A halálraítélt, amikor felvette keresztjét, leszámolt az élettel és készen állt a halálra.

Lelkükre köti: semmit se tegyenek félig. Nem elég álmokat kergetni, a fontos dolgokat pedig elhagyni.

Éppígy tanítványainak szükségük van lemondásra. Enélkül nevetséges ostobaság lenne a Krisztus-követés.

Nekem is döntenem kell Jézus mellett. Hagyjam végre abba a kétféle sántikálást. Legyek készen a radikális elkötelezettségre.

„Egészen a tiéd!” Ha választanom kell, mindig az Ő pártjára álljak.

Jézus nem kereste a szenvedést. Félt a szenvedéstől. De a döntő pillanatban vállalta az önfeláldozást.

Nekünk sem kell kérni, vagy örülni a szenvedésnek. De ha nincs más lehetőség, mint a hűtlen árulás, vagy a hősies önfeláldozás, akkor tudjam választani a nehezebb utat.

Erre készítenek fel aszketikus gyakorlataink, önmegtagadásaink gyakorlása. Aki tud apró kis áldozatokat hozni, az képes lesz majd a nagy önfeláldozásra is. Kereszténynek lenni annyi, mint vállalni a földbe hulló gabonaszem szerepét. Maga elhal, de áldozata százszoros termést hoz.